

[Kjeld Olesen.]

det eksisterende uddannelsesnævn for sygeplejersker har Dansk Sygeplejeråd 1 repræsentant. I det nye uddannelsesnævn for sundhedsvæsen er Dansk Sygeplejeråd ikke repræsenteret; tværtimod består nævnet, om jeg så må sige, kun af arbejdsgiverrepræsentanter. Demokratiet i arbejdslivet er jo langsomt ved at ændre sig fra et slagord til en realitet, og umiddelbart vil det forekomme rimeligt, at denne store organisation er med i nævnet, når der skal udarbejdes oplæg til den fremtidige uddannelse. Jeg ved godt, at der kunne peges på andre faglige organisationer, men når jeg specielt har nævnt Dansk Sygeplejeråd, er det af to grunde; for det første fordi det er sygeplejerskernes uddannelse, der behandles i dette lovforslag; for det andet fordi sygeplejersker i praksis har at gøre med det koordinerende arbejde inden for det medicinske hjælpepersonale. Det er for at aflaste sygeplejerskerne, at man vil uddanne flere specialgrupper, det fremgår også af den anmodning om oprettelse af det nye, bredere nævn, som indenrigsministeriet rettede til finansudvalget i november 1965; og specielt om sygeplejersker har man vel lov til at sige, at de har fingeren på pulsen i mere end én forstand.

Jeg beder som sagt indenrigsministeren om at tage dette spørgsmål med i sine overvejelser. I øvrigt støtte og anbefaling af lovforslaget.

P. E. Eriksen: Med oprettelsen af det nye rådgivende uddannelsesnævn for sundhedsvæsenet forsøger man jo at samle tilrettelægnings- og gennemførelsen af uddannelsen af personalegrupper, som har med vort sundhedsvæsen at gøre. Venstre er tilfreds med, at arbejdet søges koordineret, forhåbentlig til sikring af uddannelsen, således at man på en endnu mere effektiv måde kan gøre et forsøg på at skaffe tilstrækkeligt personale til vore sygehuse, til vore sundhedsinstitutioner i det hele taget. Det drejer sig om sygeplejersker, sygehjælpere, laboranter, plejere, sundhedsplejersker osv.

Vi skal vel se på forskellige ting i et udvalg, og dér kunne vi også se på, hvordan man kan få de forskellige personalegrupper med ind i arbejdet med tilrettelægnings- og så man i det fremtidige arbejde kan drage

nytte af den indsigt, den viden og den uddannelse, som de har på deres særlige område. Her tænker jeg ikke mindst på det allerede nævnte Dansk Sygeplejeråd, som har været medlem af det hidtidige nævn for sygeplejerskers uddannelse, en tanke, som vi støttede i 1956. På vore sygehuse står dygtige hvidklædte sygeplejersker som det koordinerende og ledende personale også med hensyn til uddannelsen og oplæringen af andre personalegrupper. Jeg vil gerne føje til, at med den interesse, som Dansk Sygeplejeråd har lagt for dagen også over for uddannelsesproblemer, er der grund til at overveje, hvordan vi kan knytte det til arbejdet, nu der er foreslået ændringer; jeg synes, det er noget, vi kan drøfte i et udvalg. Vi forstår godt finansudvalgets og lønningsrådets stilling i denne sag, når de mener, at ét nævn bedre må kunne samle de opgaver, der står for at skulle løses, men jeg vil gerne understrege, at de, der står for de forskellige institutioner, de forskellige kommunale råd, sammen med personalegrupperne må bygge dette fællesskab op. Det er jo også sådan, forstår jeg, at nævnet skal være delt i en styrelse og et råd, og at man på den måde vil drage de forskellige grupper ind i arbejdet.

Uddannelse er et nøgleord, og det er noget, som vi må drøfte, hvis vi skal løse opgaverne. I spørgetiden i morgen har jeg tilladt mig at stille socialministeren et spørgsmål om personaleuddannelse til vore sociale institutioner, og så kan jeg jo passende i dag drage det samme spørgsmål ind i debatten og stille det til indenrigsministeren. Det er nemlig påkrævet, at vi følger tankerne op. I det offentlige må man ikke glemme, at også medarbejderne har krav på tryghed. Jeg tænker på den tryghed, som uddannelsesmuligheder nu engang giver, og som er baggrunden for den interesse, som sygeplejersker m. fl. viser i vort sundhedsvæsen, og som andre viser på det sociale område, når rationalisering og effektivisering griber ind i deres daglige arbejde gennem de reformer og de opbygninger, som finder sted. Vort samfund får ganske enkelt brug for al den kvalificerede arbejdskraft, der kan skaffes, hvis vi skal løse de sundhedsmæssige opgaver, og derfor må ord som deltidsarbejde, omskoling, genuddan-